

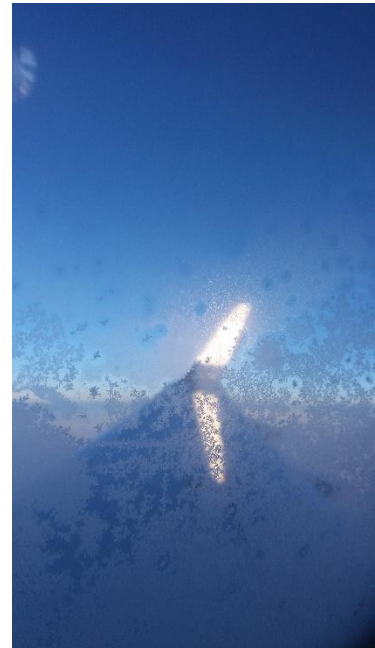
Sari Laatikainen

Karkun kotitalous- ja sosiaalialan oppilaitos

Lähihoitaja opiskelija, Lasten ja nuorten osaamisala

ESPANJA, BILBAO

Lähdin vaihtoon 30.1.2016 ja kohdemaani maani oli Espanja. Espanjasta saimme työpaikat Bilbaosta, joka sijaitsee Pohjois-espanjassa. Työssäoppimisjaksoimme kesti 5 viikkoa ja meitä oli 3 lähihoitajaopiskelijaa samasta koulusta. Kaksi opiskelijaa eli minä ja luokkakaverini olimme yhteisessä työpaikassa. Työskentelimme kuitenkin päiväkodin eri ryhmissä. Yksi opiskelija työskenteli eri päiväkodissa. Molemmat työssäoppimispaikoistamme olivat englannin kielisiä päiväkoteja. Ne sijaittivat aivan Bilbaon keskustassa lähellä toisiaan.

Matkustaminen kohdemaahan meni hyvin, vaikka teimmekin välilaskun Saksaan. Päästyämme Bilbaon kentälle meitä oli vastassa meidän tukihenkilö, joka kuskasi meidät autollaan tulevaan asuntoomme. Keli tuntui tuolloin vielä lämpimältä, koska..noh..olimmehan juuri tulleet Suomesta ! Päästyämme asunnolle tukihenkilömme kertoi vähän asuinalueestamme, sekä jakoi kaikille omat kartat (nämä tulivat hyvinkin hyödylliseen käyttöön myöhemmin) ja painotti, että pitääkää kartat aina mukanaan. Hän näytti meille lähimmän kaupan ja ostoskeskuksen, jotta saisimme jääkaappiimme jotakin täytettä. Tukihenkilömme näytti myös lähimmän metroaseman ja latasi meille yhteisen metrokortin, millä pääsimme Bilbaon keskustaan. Sovimme maanantain aikatauluista ja hän jätti meidät lepäämään, sillä olimme melko väsyneitä matkustamisesta. Meidän oli tarkoituksena illan suussa lähteä kiertämään asuinalueemme, Portugaletten, lähiympäristöä, mutta uni vei voiton ja nukuimme sunnuntaiaamuun saakka.

ENSIMMÄINEN PÄIVÄ

Heräsimme aikaisin sunnuntaina, sillä olimme väsyneenä menneet nukkumaan eilisenä alkuiltana. Ensimmäisenä oli mielessä KAHVI. Olimme kuljettaneet suomesta yhden Juhlamokka-kahvipaketin, jottei koti-ikävä iskisi heti ensimmäisenä aamuna. Olimme kuukautta aikaisemmin saaneet sähköpostilla tietoja asunnostamme, ja siitä mitä sieltä löytyy paikan päältä ja mitä pitäisi mahdollisesti tuoda kotoaan Suomesta. Sähköpostissa lupailtiin kahvinkeitintä, mutta emme semmoista löytäneet mistään.. No, hätä keinot keksii ja vesikattila kiehumaan ja suodatinpussit, kahvi ja minisiivilä esille ja kahvimuki alle. Onneksi oli vielä vapaa-päivä, eikä kiire mihinkään, kyseinen projekti oli hieman aikaa vievää.

Kun olimme nauttineet kahvimme ja aamupalat lähdimme ulos tutustumaan uuteen ja jännittävään Espanjaan. Päätimme ottaa metron keskustaan päin. Kulkeminen metrolla oli melko jännittävää, sillä olen 22-vuoden ikääni mennessä matkustanut vai kerran junallakin. Metro oli kuitenkin hyvin yksinkertainen ja nopea tapa liikkua. Metroja kulki lähes 5 minuutin välein ja linjoja oli vain kaksi. Meidän asuinalueeltamme eli Portugalettesta kesti metromatka Bilbaon keskustaan noin 25 minuuttia. Päästyämme kaupunkiin oli olo vähän orpo. Kaikki oli niin uutta ja kenelläkään ei ollut hajua mihin päin suunnistaa. AINIIN meidän tukihenkilöhän antoi meille kaikille kartat, kävi kuitenkin pian ilmi, että kukaan ei ollut muistanut ottaa karttaansa mukaan. Siellä ne komeilivat meidän asunnon olohuoneen pöydällä. No päätimme ostaa uuden. Helpommin sanottu, kuin tehty. Koska oli Sunnuntai, lähes kaikki kaupat olivat kiinni. Ravintolat ja "tilpehööri-liikkeet" olivat ainoastaan auki. Niistä ei meille karttaa löytynyt. No katsotaan kännykästä, sillähän on navigaattori ja vaikka minkälaisia kartta ohjelmia...no eihän nekään toimi, sillä meillä oli Suomalaiset liittymät kännyköissämme. Meidän onneksemme löysimme kuitenkin lehtienmyyntipisteen, johon hyökkäsimme kartankiilto jo silmissämme. No tässä vaiheessa tulee kielimuuri vastaan ja kovaa. Yritämme englanniksi kysyä ja tiedustella onko herralla myydä meille karttaa. Herra ei ymmärrä sanaakaan mitä soperramme. Tunneimme ja tuskanhien otsallamme ja kiusaantuneen tunnelman putiikissa. MAP, please MAP, ja käsittämättömiä tukiviittomia ja pantomiimi esityksiä jokaiselta meistä kolmesta. Setä ei nyt vielä okei käsitä ja hän rupeaa naurattamaan. Tilanne muuttui nopeasti jo surkukupaisaksi, koska

ymmärsimme, että tätä tämä tulee olemaan viisi seuraavaa viikkoa. Jokainen meistä osasi Espanjan kielen alkeet, mutta vain hyvin karkeat alkeet. Kartta sana ei löytynyt kenenkään muistista ja lisäksi tilanne lisäsi onnistumispaineita. Onneksi Pirita kantoi mukanaan Suomi-Espanja-sanakirjaa, josta hän selasi sanan KARTTA. Kröhm MAPA lausumme ja vihdoinkin Herra rupeaa hymyilemään ja ojentaa lähettyviltään kartan käteemme. VIHDOIN. Ojennamme hänelle vitosen seteliä kysyvä ilme kasvoillamme, että kuinkahan paljon tämä kyseinen kartta kustantaa. Herra ei suostu kuitenkaan ottamaan rahojamme ja huitoo kädellään ovelle päin ja sopertaa jotain Espanjaksi. Olimme varmaankin niin raasuja, että hän päätti lahjoittaa kartan meille, jotta selviämme edes jotenkin kyseisessä kaupungissa.

- Myöhemmin kun olen miettinyt tätä tilannetta, olen tullut siihen tulokseen, että kyllä myyjä tiesi mitä olimme etsimässä ja kyselimme. Sana MAP ja MAPA ovat hyvinkin saman kuuloisia, vaikka Espanjan lausunta vähän niihin eroa tuokin. Meille selvisi vaihtomme aikana, että todella pieni määrä Bilbaon asukkaista puhuu englantia. Heillä on Espanjan kielen lisäksi myös Baskikieli käytössä. Englantia osaavat ihmiset puhuvat sitä vähän, mutta ymmärtävät paremmin heille puhuttaessa. Nekin Espanjalaiset jotka taitavat Englannin kieltä kuitenkin tahtovat, että turisti tai "maahanmuuttaja" YRITTÄÄ edes sanoa asiansa Espanjan kielellä. Se koetaan jopa joissakin paikoissa loukkaavaksi, että puhuttelet heti esim. kahvilan työntekijää englannilla. Opimme kuitenkin nopeasti käyttämään "ralli-espanjaa" kahvia tilatessamme tai kaupassa asioidessamme. Aina viimeisille viikoille saakka tuntui, että ei Bilbaossa ihmiset todellakaan osaa englantia, mutta varsinkin kahdella viimeisellä viikolla jostakin näitä englannin taitajia ilmestyi niin paljon, etteivät olleet enää kahdella kädellä laskettavissa.

Saatuamme kartan suunnistimme Bilbaon keskustassa sijaitsevalle suurelle aukiolle. Matka metro pysäkiltä tähän kyseiseen paikkaan kestää noin 5 minuuttia, mutta koska epävarmuus ja turistin kuvan räpsimishimo vaivasivat meitä, kävelymatkamme kesti lähes 20 minuuttia. Tällä kyseisellä aukiolla oli nähkääs WI-FI, joka oli kaikkien kaupunkilaisten käytössä. Vihdoinkin jokin yhteys ulkomaailmaan, suomeen ja läheisiin. Nettiyhteyden saatuaamme kaikki näpersivät hiljaa puhelimiaan tovin. Iso helpotus on, että nykypäivänä on kaikkia tuollaisia netinkautta toimivia viestittely sovelluksia. Oli ihana, että pystyi ilmoittamaan kotiin, että kaikki on hyvin ja vaihtaa kuulumisia. Täten Plaza Bizkaian aukiosta tuli parasystävämme.

Kävimme kaupungilla syömässä. Ruuan tilaaminen tuotti hieman vaikeuksia, sillä kaikki ruokalistat olivat Espanjan kielellä. Saimme kuitenkin kauniisti sormella osoitellen, hymyillen ja Gracias:ta hokien pöytäämme jotakin syötävää. JES.

- Ruoka oli koko reissun ajan hyvää, mutta ruokailu ajat ovat todella erilaisia verrattuna Suomeen, vaikka Siestaa Bilbaossa ei juurikaan vietetä. ESIM. työpäivämme alkoivat klo 9 aamulla, noin 11.30 oli meidän ”ruoka-taukomme”. Meille kävi ilmi, että taukomme pituus on 15min joten ahmimme lidan kanssa puistonpenkillä eväitämme ja kiiruhdimme takaisin töihin. Parin päivään päästä meille kuitenkin selveni, että tämä on nimeen omaan AAMIAISTAUKO. Ihmiset eivät syö kotonaan aamupalaa vaan tulevat tyhjin mahoin töihin ja menevät nauttimaan aamiaista tuohon kyseiseen aikaan. Aamupalaan kuului siis kahvi ja jonkin näköinen leivänpalanen. Seuraava taukomme koitti 14.00-14.30 jolloin ”pääsimme” myös töistä. Normaalisti työntekijät käyvät tässä välissä 2-3 tunnin mittaisilla ruhtinaallisilla syömingeillään. Ravintolassa tilataan ensin alku-, sitten pääruuat ja joskus myös jälkiruuat. Yhteensä siis 3-4 lautasellista ruokaa. Ensimmäisenä työpäivänämme teimme myös näin. En kuitenkaan saanut sullottua mahaani, kuin yhden lautasellisen ruokaa, ja huomasin, että tarjoilijat olivat hieman ihmeissään kun emme tehneet lisää tilauksia. Minun ja lidan työpaikassa päiväkotia muuttui kielikouluksi iltaisin. Työpäivämme jatkui siis 17.30. Menimme takaisin ja jatkoimme työskentelyä vielä iltatunnin ajan. Kello 18.30 pääsimme kotiin ja metro matkan jälkeen olimme väsyneitä. Normaali Espanjalainen lähtisi vielä perheensä tai ystäviensä kanssa viinilasilliselle tai yllätys yllätys SYÖMÄÄN. Illan suussa klo 20-21 oli myös tapana vetää 3 lautasellisen ruoka-bailut. Meistä ei ollut ihan heti sisäistämään tätä ruokailu rytmiä, joten söimme iltapalaa ja ei kun unille.

1. VIKKO

Maanantaiksi olimme sopineet yhdelle metroasemalle tapaamisen meidän tukihenkilö kanssa. Hän perehdytti meitä enemmän metrojen käyttöön ja lähdimme käymään tutustumiskänneillämme tulevissa työpaikoissamme. Minusta oli äärettömän mukavaa ja hyvin suunniteltua, että Maanantaina oli vain tuo käynti työpaikoillamme. Saimme käyntien jälkeen rauhassa tutustua vielä kaupunkiin ja esimerkiksi käyttää ajan ruuan etsimiseen ja valmistamiseen. Minun ja lidan työpaikan omistajat olivat todella mukavia. He olivat pariskunta jotka olivat pyörittäneet kyseistä yritystään jo useamman vuoden. Myös kolme heidän lapsistaan työskentelivät kyseisessä päiväkodissa. Kaikki olivat todella mukavia ja puhuivat melkein pä täydellistä englantia, johtuen siitä, että nainen oli alkuperältään Amerikasta kotoisin. Tämä oli hyvä asia, sillä he puhuivat niin selkeää englantia, että sitä oli hyvin helppo ymmärtää. Kuitenkin se toi vähän lisää paineita omaan englannin puhumiseen.

Tutustumiskäyntiemme jälkeen tukihenkilömme vei meidät vielä kaupungilla sijaitsevaan puhelinliittymä liikkeeseen. Saimme Espanjalaiset Prepaid-liittymät. Tämä helpotti elämäämme suuresti. Enää ei ollut pelkoa, että jos hukkaamme jonkun meistä, ettemme enää ikinä löytäisi häntä. Pystyimme nyt soittamaan Espanjalaisiin numeroihin ja tietysti toisillemme. Myös kauan kaivattu netti saapui puhelimiimme, emmekä tarvinneet enää Wi-Fi yhteyttä jos halusimme kommunikoida ulkomaailmaan. Loppu päivä sujuikin leppoisasti kaupunkia vähän tutkien ja Portugetten ostoskeskusta kierellen.

Tiistaina oli ensimmäinen oikean mittainen työpäivä. Työpaikkamme oli erittäin mukava englanninkielinen päiväkotito. Minä menin pienten lasten ryhmään, eli 1-4 vuotiaille ja lida meni isojen lasten ryhmään eli 5-6 vuotiaille. Kulttuuri eroja löytyi heti juttellessamme muille hoitajille. Siinä missä Suomessa pienten ryhmässä yksi hoitaja saa katsoa 3-4 lapsen perään, Espanjassa yksi hoitaja pystyi huolehtimaan 9-11 lapsesta ihan yksinään. Tuntui hirvittävältä ajatukselta jäädä yksin vaikkapa 10 alle 2-vuotiaan kanssa ja olla vastuussa heistä kaikista, mutta heille se oli arkipäivää. Muutakin kulttuurieroja oli selvästi havaittavissa esim. lasten äänenkäytössä, ruokailuissa ja ulkoiluissa. Lapset saattoivat huutaa, kiljua ja nauraa täydestä sydäimestä siinä missä Suomessa heitä olisi toppuuteltu, että ei niin kovaäänistä leikkiä. Ruokailurytmit ja ruokannokset olivat täysin erilaisia, kun Suomessa. Sekä ulkoilua ei juurikaan ollut, kun taas Suomessa mennään ulkoilemaan, oli keli mikä tahansa.

Päiväkotito palveluna on taas hyvin samankaltainen kun Suomen mallissa. Ainoa ero on varmaankin aikatauluissa, eli päivän pituuksissa ja siinä, että lapset tuovat aina omat ruokansa. Suurin osa lapsista vietti päiväkodissa vain 3-4 tuntia, kun taas suomessa 7-9 tuntiset päivät ovat normaaleja monelle lapselle. Suurimalla osasta lapsista oli oma "nanny" joka toi lapsen vasta 10-11 aikaan päiväkotitoin ja tuli taas hakemaan pois viimeistään 13-14 aikaan.

Työpaikkana meidän paikkamme oli aivan mahtava. Kaikki hoitajat olivat niin omistautuneita työhönsä ja olivat aidosti läsnä esimerkiksi lasten leikeissä. Mitään sisäisiä orientaatioita heillä ei varsinaisesti ollut, mutta esimerkiksi isommat lapset pääsivät pöytähommiin aina tiedetyksi ajaksi pienten puolilta. Joskus käytiin värejä läpi, joskus taas eläimiä. Saatettiin piirtää tai katsoa englanninkielisiä piirrettyjä opetusvideoita.

Tiistaina pääsimme noin. 14-14.30 aikaan töistä ja lähdimme metrolla kotiin syömään. Kerkesimme hetken levähtämään ja sitten lähdimmekin jo työpaikkamme iltatunneille. Tunti oli tiistaisin ja torstaisin 17.45-18.45 ja maanantaisin 17.30-18.30. Iltatunneilla oli eri-ikäisten lasten englanninkielisen oppitunteja. Ryhmiä oli peräti 7 kappaletta aina 2-vuotiaista jopa 10-vuotisiin lapsiin. Opetustunnit olivat hauskoja, sopivan lyhyitä ja ohjelmat olivat suunniteltu aina hyvin jokaiselle päivälle. Yhteen opetustuntiin kuului

laululeikkejä, loruja, piirrettyjen katselua ja jotain askartelua aina liittyen aiheeseen ja siihen liittyvien sanojen kertausta.

Ensimmäinen viikko töissä menikin kuin siivillä ja olikin jo viikonloppu. Kerkesimme rauhassa kiertämään kaupunkia, käymään kaupungissa järjestetyssä jalkapallo ottelussa ja tyhjentämään ostoskeskuksen vaateliikkeitä !

2. VIIKKO

Pian olikin jo maanantai ja työt kutsuivat taas. Aloitimme päivämme joka päivä kello 9.00. Valitettavasti viikonloppuna olin tullut kipeäksi ja jouduin olemaan maanantaina kotona kipeänä, johtuen osittain siitä, että ilmasto ei ollutkaan tuulen vuoksi niin lämmin mitä se aluksi vaikutti, SEKÄ siitä, että lapset päiväkodissa olivat hyvin flunssaisia. Vaikka päiväkodista lähetettiinkin lapsia kotiin, jos heillä oli kuumetta tai olivat muuten kipeinä, niin mielestäni Suomessa tämäkin asia on vähä paremmalla mallilla. Vanhemmat tietävät ehkä paremmin, milloin lapsen kanssa kannattaa ja pitäisi jäädä kotiin. Muutama kerran huomasin lapsia, jotka eivät ehkä poteneet kuumetta, mutta olivat muuten todella flunssaisia ja siellä he viettivät kokopäivän päiväkodissa.

Keskiviikkona pääsinikin jo takaisin töihin. Kävin myös apteekissa kaupungilla, kun pääsimme töistä. Apteekin henkilökunta ei puhunut kauhean hyvin englantia. Riippuen aina tietenkin siitä kuka sillä oli töissä. Hain särkylääkettä, sekä yskänlääkettä. Särkylääkkeen sain englanninkielellä tilattua, mutta yskänlääkkeeseen sain työkaveriltani Espanjan kielellä kirjoitetun lapun avuksi. Sitä näyttämällä, sekä taas pantomiimi esityksilläni sain myös yskänlääkettä ostettua.

Työviikko sujui taas nopeasti ja oli mukavaa. Paikan omistajat jututtivat myös meitä joka perjantai, miten meillä on mennyt ja suunnittelimme ensiviikkoa. Tämä oli mielestäni todella mukavaa, että meillä oli aina pieni palaveri viikon päätteeksi, jotta pystyimme kommunikoimaan rauhassa miten asiat sujuvat.

3.viikko

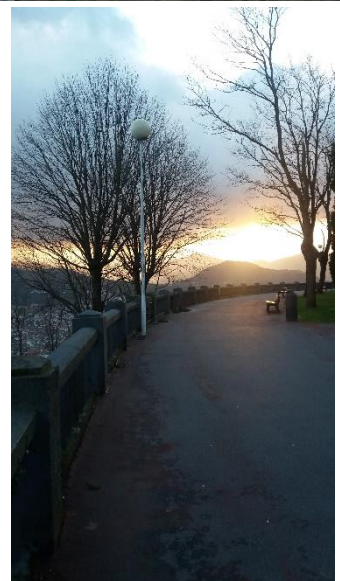
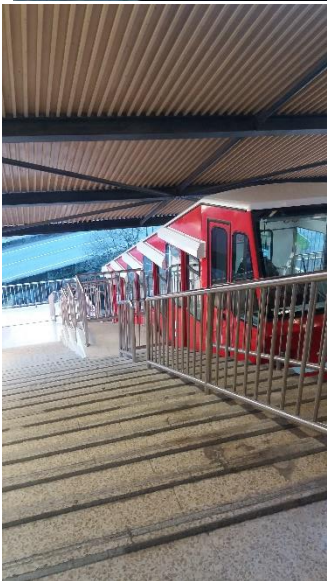
Kolmannella viikolla tuntui, että kaikki lapset olivat tuttuja ja muisti hyvin päiväkodin arjen rytmin. Työt sujuivat ja oli kiva työskennellä. Saimme myös lisävastuuta, sillä saimme pitää yhden 5-6-vuotiaiden iltaopetustunneista ja ihan kahdestaan lidan kanssa, sillä yksi opettaja oli sairaana. Tilanne jännitti hirveästi, koska emme olleet olleet isojen puolella iltaisin paljoa, ja heidän englannin kielen taso oli todella hyvä. Kävimme ennen tuntia opetettavat asiat läpi, ja vedimme tunnin kunnialla. Joidenkin lasten kohdalla tapahtui pientä meidän testaamista, mutta pysyimme kovina ja saimme kurin pidettyä melko hyvin. Myös osa lapsista puhui Espanjaa keskenään, kun tajusivat, ettemme sitä ihan oikeasti taida. Pienellä puhuttelulla ja neuvottelulla saimme lapset taas puhumaan Englanniksi.

Tämän viikon torstaina suurimmaksi osaksi sateinen sää hellitti hieman ja päätimme lidan kanssa lähteä tutkimaan Bilbaon näköalapaikkaa, joka sijaitsee yhden vuoren päällä. Paikkaan pääsimme ensin ylittämällä joen, menemällä vuorihissillä ylös ja pienen kävelymatkan päähän. Sieltä näimme koko kaupungin ja viihdyimme niin kauan kuvia räpsien, että näimme myös auringonlaskun, sekä valojen syttymisen kaupungissa. Tämä oli yksi hienoimmista kokemuksista koko matkan ajalta.

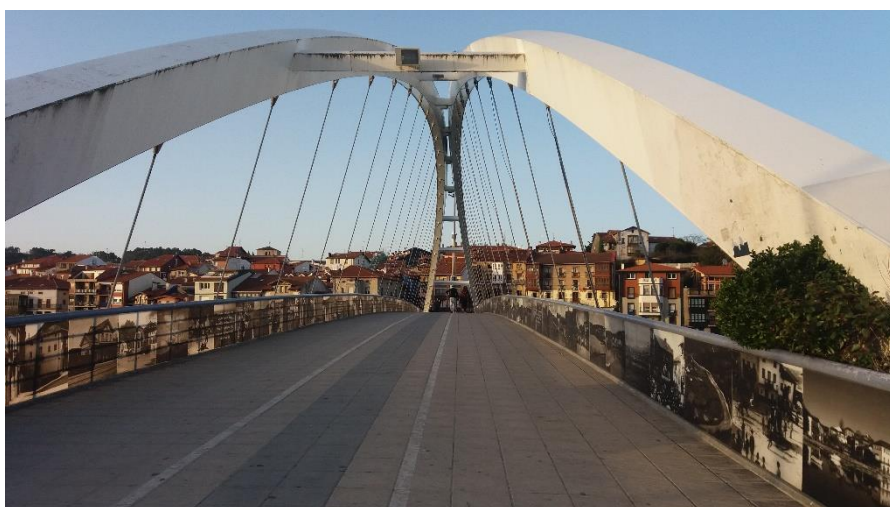
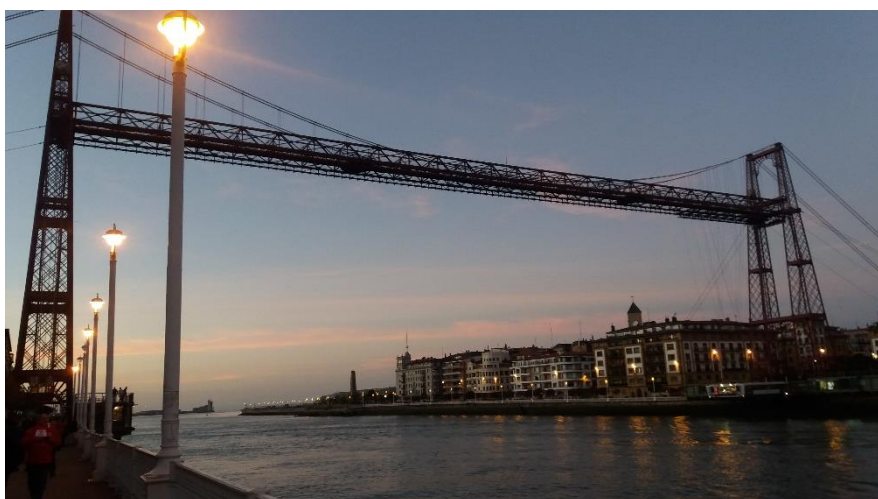

4.Viikko

Neljäs viikko sujui todella hyvin. Aika meni todella nopeasti johtuen osaksi varmaankin siitä, että töissä oli niin mukavaa. Olimme myös ystäväystyneet hyvin meidän työkavereiden kanssa. He neuvoivat ja auttoivat meitä kaiken näköisissä pulmissamme. Voisin sanoa, että kaikki työntekijät paikassamme oli meidän tukiverkostomme, koska he olivat aina valmiita neuvomaan ja auttamaan, koska asia sitten töitä, tai ei. He myös antoivat vinkkejä, mitä nähtävyyksiä kannattaisi mennä katsomaan, ja miten. Kävimme jopa tutustumassa yhden työkaverimme opastuksilla Espanjalaiseen karaokepaikkaan.

Muuten viikko sujuikin nähtävyyksiä kierrellen ja tuliaisia ostellen.

VIIMEINEN VIIKKO

Haikea olo. Miten tämä viisi viikkoa näin nopeasti meni. Mielestäni jakso oli erittäin onnistunut ja opin paljon uusia asioita mm. kansainvälistä työskentelyä, kieltä, kulttuuria ja paljon muuta. En mistään hinnasta olisi jättänyt tätä vaihtoa väliin. Töitä olisin vielä perjantainakin jälkeen voinut jäädä tekemään, mutta kyllä silti oli jotenkin helpottunut tunne, että pääsee omaan kotiin ja SAUNAAN. Viimeisenä päivänä töissä veimme lidan kanssa kakun ja otimme paljon yhteiskuvia. Siinä on kyllä yksi paikka ja henkilökunta mitä jään kovasti kaipaamaan. Jos joskus tulevaisuudessa matkustan Espanjaan, minun on melkein pakko yrittää edes käydä moikkaamassa heitä. He tarjosivat meille korvaamattoman hienon työssäoppimispaikan JA lisäksi omistaja pariskunta ja heidän kaksi lastaan, veivät meidän kaikki kolme opiskelijaa viimeisenä päivänämme eli lauantaina kiertoajelulle heidän yhdeksänpaikkaisella pakettiautollaan. Kiertelimme Bilbaon vuoria, kävimme näköalapaikoilla, katsomassa merta ja upeissa kahviloissa. Tämä oli mielestäni todella ystävällistä heiltä. Sillä vaikka meillä oli halua mennä itseksemmekin ns. turistikohteisiin, niin pitkien työpäivien jälkeen ei aika ja voimat riittäneet pitkälle matkusteluun. Tämä oli ehdottomasti koko matkan mukavin päivä ja ole

todella kiitollinen heille, että he jaksoivat kuljettaa meitä eri paikkoihin.

fg

